

[Else-Merete Ross.]

socialstyrelsens tilsyn har gjort for at sikre sig, at bevillingerne anvendes så hensigtsmæssigt som muligt.

Else-Merete Ross: Jeg går ud fra, at redaktør Viggo Duvås artikler fra Vesterbro om de 200 kvindelige stofmisbrugere i en alder helt ned til 13 år har gjort et lige så stort indtryk på andre, som de har gjort på mig. For at skaffe sig penge til stoffer tager de unge deres tilflugt til prostitution og er i en elendig forfatning.

Det hævdes, at disse forhold har stået på i over 5 måneder, og at mange medarbejdere inden for den københavnske narkobehandling har været bekendt med forholdene. Alligevel er der ikke foretaget en opsøgende virksomhed for at prøve at komme disse piger til hjælp med tilbud om aftrapning og efterbehandling.

Efter at jeg har stillet mit spørgsmål til ministeren, er der fremkommet oplysninger i bladene om visse uoverensstemmelser mellem medarbejderne angående narkobehandlingen. Jeg er ikke kompetent til at bedømme disse spørgsmål; jeg skal derfor nøjes med at bede ministeren oplyse, hvad socialstyrelsen har foretaget sig i de forløbne 5 måneder med hensyn til hjælp til Vesterbrogperne.

Socialministeren (Eva Gredal): Som følge af, at narkotikaproblemet fra begyndelsen i høj grad har været koncentreret omkring Københavns kommune, vil jeg gerne indledningsvis understrege, at det, da man skulle tilrettelægge en behandlingsindsats med henblik på at søge problemerne løst, stod klart, at man ville støde på særlige vanskeligheder netop i Københavnsområdet.

Udgangspunktet for det behandlingsprogram, der blev truffet beslutning om at iværksætte, har dels været redegørelse II fra regeringens kontaktudvalg vedrørende ungdomsnarkomani, dels en redegørelse udarbejdet af Københavns magistrat. I begge redegørelser gik man ind for det såkaldte kædesystem, det vil sige et system, der giver mulighed for en kontinuerlig indsats i behandlingsforløbets forskellige faser.

Det var imidlertid klart, at iværksættelsen af et sådant program i høj grad måtte

være udtryk for et eksperiment, fordi der hverken her i landet eller i udlandet forelå sikre erfaringer for, hvordan en effektiv behandling skulle tilrettelægges. Denne usikkerhed har været årsagen til, at socialministeriet for Københavns vedkommende begrænsede sin godkendelse til en 3-årig periode, idet det yderligere var en forudsætning, at forløbet af behandlingsindsatsen nøje blev fulgt af socialstyrelsen og regeringens kontaktudvalg vedrørende ungdomsnarkomani. Den forudsatte opfølgning af arbejdet har resulteret i, at socialstyrelsens inspektør på narkotikaområdet i sommeren 1973 har afgivet en rapport, der søger at trække de problemer op, som især har voldt vanskeligheder i forbindelse med narkotikabekæmpelsen i København.

I rapporten peges bl.a. på, at en af vanskelighederne synes at være at få de forskellige led i behandlingskæden til at fungere som en helhed, hvilket i sidste instans forekommer at være et ledelsesproblem. I forbindelse hermed er der peget på en eventuel decentralisering i retning af opbygning af en mere distriktsvis koncentreret indsats.

Den nævnte rapport fra socialstyrelsens inspektør har allerede været gjort til genstand for en foreløbig drøftelse såvel i socialstyrelsen som i det behandlingsunderudvalg, som er nedsat af kontaktudvalget. Herudover har kontaktudvalget i morgen indkaldt repræsentanter for Københavns kommune og dag- og døgncenteret på Nørrebro til en drøftelse.

Jeg skal endvidere fremhæve, at socialstyrelsen har holdt sig i nøje kontakt med den efterundersøgelse, som er iværksat af Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut med hensyn til klienter, der har været behandlet på dag- og døgncenteret. Denne undersøgelse forventes at være afsluttet i januar, og de erfaringer, der vil kunne udledes af denne undersøgelse, vil naturligvis også tjene som grundlag for en revision af behandlingsprogrammet i København.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, har man fra socialstyrelsens side udfoldet ikke ubetydelige bestræbelser på at følge udviklingen i Københavns kommune. Men jeg vil gerne på ny understrege, at det er store og vanskelige problemer, vi fortsat står over for. Det er mit håb, at vi igennem de over-